"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏଠାରେ ତୁମର ଆଉ କିଛି ବି ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦେହର ସ୍ମୃତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବିଲକୁଲ୍ ଭିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, କାରଣ ଭିକାରୀ ହେଲେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଡ୍ରାମାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ କେଉଁ ବିଚାରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ବେମାରୀ କାହିଁକି ଆସିଲା, ଏଭଳି କରିନଥିଲେ, ଏଭଳି ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା, ଏଭଳି ବିଘ୍ନ କାହିଁକି ଆସିଲା....ଏହି ବନ୍ଧନ କାହିଁକି ଆସିଲା.... ଏହିପରି ବିଚାର ସବୁ ଡ୍ରାମାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ କାରଣ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଯାହା ହେବାର ଥିଲା ତାହା ହିଁ ହେଲା, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ର ଅଟେ ତେଣୁ ଏଥିରେ ତାଳି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଏହିଭଳି କୌଣସି ବିଚାର ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ହମେ ଉନ୍ ରାହୋଁ ପର ଚଲନା ହୈ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆମକୁ ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କେଉଁ ରାସ୍ତା ? ରାସ୍ତା କିଏ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ? ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ କାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାରେ ଚାଲୁଛୁ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କୁହ ରାସ୍ତା କୁହ, ଅଥବା ଶ୍ରୀମତ କୁହ-- କଥା ଗୋଟିଏ । ଏବେ ତ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମତ କାହାର ? ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶ୍ରୀମତ ଆଡକୁ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଯିବ । ତୁମେମାନେ କାହା ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ? ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲି କହୁଛ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ନା ନାହିଁ ? ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ମନେ ପକାଉଛ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ସେଠାରେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଜନ୍ମରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବା । ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛୁ କାରଣ ଶ୍ରୀମତ ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉବାଚ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ ମନେ ପକାଇବେ ? ତାଙ୍କୁ ତ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ମନମନାଭବ ଶବ୍ଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିପାରିବେ ନାହିଁ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ କହିପାରିବେ । ଯଦି କହିବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ବୈକୁଣ୍ଠ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ସବୁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକ ଭିତରେ ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଗୀତା ହେଉଛି ଭାରତର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର । ବାସ୍ତବରେ ତ ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ । କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଶ୍ରୀମତ ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଗୀତା ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ । ତେବେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବାବାବା, ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ହେଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ବା ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ରାମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଶ୍ରୀ କୁହାଯିବ । ଯିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଯିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ, ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି କାହାକୁ କହୁଛନ୍ତି ? ବର୍ତ୍ତମାନର ଲିଡର (ନେତା)ମାନଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ତ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀର ଉପାଧି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ତା'ପରେ ହେଲେ ତାଙ୍କର ରଚନା । ପୁଣି ରଚନାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିଛି । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ତାଙ୍କ ପରେ ହେଲେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ, ତାଙ୍କ ପରେ ହେଲେ ୟୁନିୟନ ମିନିଷ୍ଟରମାନେ ଏହିପରି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି ।

ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଭଗବାନ ହେଲେ ରଚୟିତା । ରଚୟିତା ଶବ୍ଦ କହିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛନ୍ତି— ସୃଷ୍ଟି କିପରି ରଚନା ହେଲା ? ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଶବ୍ଦ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ରଚୟିତା । ବାସ୍ତବରେ ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ୍ ରଚନା କରିବାବାଲା ନକହି କରାଇବାବାଲା ଶବ୍ଦ କହିବା ଠିକ୍ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୈବୀ କୂଳର ସ୍ଥାପନା କରାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା କାହାର କରୁଛନ୍ତି ? ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏବେ ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ସେମାନେ ହେଲେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ତୁମେ ହେଉଛ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ପୁଣି ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେବ । ବାବା ଆସି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ବହୁତ ସଂଶୟରେ ରହିଛନ୍ତି । କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି— ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କିପରି ହେବ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତକୁ ଆସି ଏହି ସେବା କରୁଛି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ

ମନୁଷ୍ୟ । ୧୦-୧୨ଟି ପିଲା ଜନ୍ମ କରୁଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ତ ନିଶ୍ଚିତ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ବୃକ୍ଷରେ ତ ନୂଆ ନୂଆ ପତ୍ର ସବୁ ବାହାରିବ । ଏହାକୁ କେହି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଛି— ଗୋଟିଏ ପୁଅ, ଗୋଟିଏ ଝିଅ ବାସ୍ । ଏହା ତ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତ ବହୁତ ଆସିବେ ଏବଂ ବୁଝିବେ ମଧ୍ୟ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ଗୋପ-ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଶୁଣୁଛ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ କର୍ମଧନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଏତେ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେଉ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରୁଛନ୍ତି । ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ମହାତ୍ମା ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ କହୁଛ ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ବା ତିନି କାଳର ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନୁନାହିଁ ତେଣୁ ତୁମେ ହେଉଛ ନାସ୍ତିକ । ତେଣୁ ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରେ ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । କନ୍ୟା, ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତାମାନଙ୍କୁ କେତେ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆମର ଅଭିନୟ ହିଁ ଏହିପରି ରହିଛି । ଯଦି କୌଣସି ବିଘ୍ନ ପଡିଗଲା ତେବେ ଏପରି ବିଚାର ଯେପରି ନ ଚାଲୁ ଯେ ଏପରି ଯଦି କରିନଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହିପରି ହୋଇ ନଥାଆନ୍ତା, ଏହିପରି କରିନଥିଲେ ଜ୍ୱର ହୋଇ ନଥାଆନ୍ତା.... ଆମେ ଏପରି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହିଭଳି କରିଛି, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲି ସେଥିପାଇଁ କଷ୍ଟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ତେବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ପ୍ୟାଚ ତ ଲାଗିବ ହିଁ ଲାଗିବ । ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଏହାର ମରାମତି ହେଉଥିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ପୁରୁଣା ଘର । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପୁରୁଣା । ମୋ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଶକ୍ତି ନଥିବା କାରଣରୁ ଦୁର୍ବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରନ୍ତି । ମାୟା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିହୀନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଆମ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିହୀନ କରିଦେଇଛି । ଆମେ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିଲେ ପୁଣି ମାୟା ଆମକୁ ଶକ୍ତିହୀନ କରିଦେଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ତେଣୁ ସେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଶତ୍ରୁ ହେଉଛି । ଭାରତକୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ଭାରତ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ କରଜ ନେଉଛି । ଭାରତ ବିଲକୁଲ୍ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି । ଯିଏକି ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲା, ତାକୁ ପୁଣି ବହୁତ ଗରୀବ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତା'ପରେ ପୁଣି ଗରୀବରୁ ରାଜକୁମାର ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହୋଇଯାଅ । ତୁମର ଏଠାରେ କିଛି ବି ନାହିଁ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଦରିଦ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଏହାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ରାଜା ଜନକଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଲା-- ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସଦୃଶ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ସବୁକିଛି ସମର୍ପିତ ମଧ୍ୟ କରି ଦେବାକୁ ହେବ । ରାଜା ଜନକ ସବୁ କିଛି ଦେଇଦେଲେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ କୁହାଗଲା— ତୁମେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅ କିନ୍ତୁ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରୁହ । ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଯଦି ତୁମେ ସ୍ଥୂଳ ଧନକୁ ସେବାରେ ନ ଲଗାଇବ ତେବେ ତୁମର ପଦ କମ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପରେ ବସିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଏବଂ ଶିବଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଟ୍ରଷ୍ଟି କରିଦେଲେ । କ'ଣ ଶିବବାବା ଦାୟିତ୍ୱ ନେବେ କି! ତେବେ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) କ'ଣ ନିଜର ସବୁ କିଛି ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିବେ । ଏହାଙ୍କୁ ତ ମାତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ମାତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତର କଳଷ ମାତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ଦେବତା କର । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କଳଷ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜଗଦମ୍ବା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବେ । ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଗୀତ ସବୁ ରହିଛି । ଏଠାରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ମାନ୍ୟତା ରହିଛି । ସିଏ ସୌଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା କିପରି ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଧନ କେଉଁଠାରୁ ମିଳୁଛି ? କ'ଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ? ନା । ଧନ ତ ପୁଣି ବି ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏସବୁ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ କଥା ନା । ଭଗବାନୁବାଚ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଭଗବାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ନା! ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯଦିଓ ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତାହା ହେଲା ଭକ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି ? ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବାବା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର କହିବେ । ଯଦିଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ବି ଏଭଳି ବିଚାର କରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସିଏ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର କିପରି ହେଲେ ? ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲୁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ରାଜକୁମାର, ରାଜକୁମାରୀ ହେବୁ ତେବେ ତ ପୁଣି ବଡ ହୋଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବରଣ କରିବୁ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ । ଏହାର ଫଳ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳୁଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ସିଏ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତି ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ଶିବବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ କମଳରୁ ହଜାର ହଜାର ବ୍ରାହ୍ମଣ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ମଳୁଛି । କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ହେଉଛ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗର ମନୁଷ୍ୟ, ବାକି ସାରା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି କଳିଯୁଗର । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଆମେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କହିବ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏହିଭଳି କଥା ସବୁ କେଉଁଠାରେ ବି ନାହିଁ । ଏହିପରି ନୂଆ ନୂଆ କଥାକୁ ମନରେ ରଖିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା

ବାବା ଏବଂ ବର୍‌ସା (ସମ୍ପତ୍ତି)କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଯଦି ପବିତ୍ର ନ ରହିବ ତେବେ ଯୋଗ କେବେ ବି ଲାଗିବ ନାହିଁ, ଏପରି ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ କମ୍ ଯୋଗ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଆସିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ପବିତ୍ର ନ ହେବ ତେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଘରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିପାରିବ ଭଲ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ କି ଯୋଗରେ ରହିବ, ପବିତ୍ର ରହିବ । ପବିତ୍ରତା ବିନା ଯୋଗ ଲାଗିବ ହିଁ ନାହିଁ । ମାୟା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୃଦୟରେ ସାହେବ ରାଜି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ଯେଉଁମାନେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି ତେବେ ଏହା ତ କେବଳ ମନକୁ ଖୁସି କରୁଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା ହେଲା ପବିତ୍ରତା । କହୁଛନ୍ତି ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର । ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କର ନାହିଁ । ଏହା ତ ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ଏବେ ତ ବାବା ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ କୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀ ତେଣୁ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବିକାର ପାଇଁ ମାତା-କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ କେତେ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ବହୁତ ସଂଯମତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ଏପରି ତ କେହି ବି ନଥିବେ ଯିଏକି ମଦ ପିଉଥିବେ ? ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ମିଥ୍ୟା କହିବ ତେବେ ଧର୍ମରାଜ ପୁରୀରେ କଡା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତ ସବୁ ସତ୍ୟ କହିବା ଦରକାର । କେହି କୌଣସି ବି କାରଣ ବଶତଃ କିମ୍ବା ଔଷଧି ରୀତିରେ ଟିକିଏ ଅଳ୍ପ ମଦ୍ୟପାନ କରୁଛନ୍ତି କି ? କେହି ବି ହାତ ଉଠାଇଲେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସତ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କହିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କୌଣସି ବି ଭୁଲ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିବା ଦରକାର— ବାବା ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ମାୟା ମୋତେ ଚାପୁଡା ମାରିଦେଲା । ବାବାଙ୍କୁ ତ ପତ୍ର ବହୁତ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଆଜି ମୋ ଭିତରେ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ଆସିଗଲା । ଚାପୁଡା ମାରିଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ମତ ହେଉଛି ମାୟା କେବେ ବି ଚାପୁଡା ମାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଓଖରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପଥର ତିଆରି ବଡ ହେମଦସ୍ତାରେ ତାଙ୍କର ମା' ତାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥିଲେ ଏସବୁ ମିଥ୍ୟା ବର୍ଣ୍ଣନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଦରକାର । ଦଣ୍ଡ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଭୋଜନ ବନ୍ଦ କରିଦେବା, ମିଠେଇ ନ ଦେବା.... ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବା ଦରକାର । ଚାପୁଡା ମାରିବା ତ କ୍ରୋଧର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ ନା । ତାହା ମଧ୍ୟ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିବା ହୋଇଗଲା । କାରଣ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ତ ମହାତ୍ମା ସମାନ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ଚାପୁଡା ମାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି କିଛି ବି କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହାକି ମନରେ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିବ ଯେ ମୁଁ ବିକର୍ମ କରିଦେଲି । ଯଦି କିଛି ବି ବିକର୍ମ ହୋଇଗଲା ତେବେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିବା ଦରକାର— ବାବା ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା, ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଅ । ଆଗକୁ ଏଭଳି ଭୁଲ କରିବି ନାହିଁ । ତୋବା ଅର୍ଥାତ୍ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଧର୍ମରାଜ ଯେତେବେଳେ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବେ (କ୍ଷମା ମାଗିବେ)— ଆଗକୁ ପୁଣି କେବେ କରିବି ନାହିଁ । ବାବା ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଗେହ୍ଲା, ସୁପୁତ୍ର, ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ କେବେ ବି ମିଛ କୁହ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ମତ ନେବା ଦରକାର । ତୁମର ଧନ ଏବେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗୁଛି ତେଣୁ ତୁମର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପଇସା ମଧ୍ୟ ହୀରା ସମାନ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁଛୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଡାକ୍ତରଖାନା କିମ୍ବା କଲେଜ ଇତ୍ୟାଦି ଖୋଲୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ମିଳୁଛି ? ଯଦି କଲେଜ ଖୋଲିବ ତେବେ ଆର ଜନ୍ମକୁ ବିଦ୍ୟା ଭଲ ମିଳିବ, ଯଦି ଧର୍ମଶାଳା ତିଆରି କରିବ ତେବେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ମହଲ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ବେହଦର ଆୟୁଷ ମିଳୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କଠାରୁ ବଡ ଆୟୁଷ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁ ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ କମ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ହିଁ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଏବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ଯଦି ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ଯାଇ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଯଦି କୌଣସି ବି ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାର । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ଗରୀବ ହେଉଥିବେ ଆସି କହିବେ ବାବା ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ରହିବି । ଏମିତି ତ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଗରୀବ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଯଦି କହିବେ ଆମକୁ ମଧୁବନରେ ରଖିଦିଅ । ତେବେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଆସି ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଯିବେ ତେଣୁ ଏପରି ନିୟମ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଏଠାରେ ଏପରି କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବ୍ୟବସାୟର ଲାଭାଂଶରୁ ସବୁବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିଛି ପଇସା ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଚ୍ଛା, ତୁମେ ଯଦି ଗରୀବ ତେବେ କିଛି ବି ପଇସା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିଯାଅ ଏବଂ ମନମନାଭବ ହୋଇଯାଅ । ତୁମର ମମ୍ମା କେତେ ଧନ ଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସିଏ ଜ୍ଞାନରେ ଏକଦମ୍ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ଶରୀର ଏବଂ ମନର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଟଙ୍କା ପଇସାର କଥା ନାହିଁ । ବହୁତରୁ ବହୁତ ଯଦି ତୁମେ ଏକ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଦେବ ତେବେ ବି ତୁମକୁ ସାହୁକାରଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଯିବ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ । ତୁମର ପିଲାମାନେ ଯେପରି ଦୁଃଖୀ ନ ହୁଅନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ବନ୍ଦେ

ମାତରଂ, ସଲାମ ମାଲେକମ । ଜୟ ଜୟ ହେଉ ତୁମର.... ଓଁ ଶାନ୍ତି ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏଭଳି କୌଣସି କିଛି ବି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ଯେପରି ପରେ ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର ଚାଲିବ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମିଥ୍ୟା କେବେହେଲେ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ କଉଡି (ପଇସା) ସଫଳ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସଦୃଶ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେଉଥିବା ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନବାନ ସନ୍ତାନ ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଏକଥା ଚିନ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ବୋଧ ହୁଏ କାହାର କହିବା ଅନୁସାରେ କହୁଛନ୍ତି । ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କେବେହେଲେ ଏଭଳି ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଉଠାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଧରିନିଅ ଯଦିବି ଏଭଳି କିଛି ନିଷ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ତୁମକୁ ଠିକ ଲାଗୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ନୁହେଁ, ତୁମର କୌଣସି ପାପ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ କରିଛନ୍ତି ସେହି ବାବା ପାପକୁ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବେ, ଏହା ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ବା ଗୁପ୍ତ ମସିନାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମର ଗହନ ଗତିର କଥା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସାଧୁ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏକି ପ୍ରଭୁ ପସନ୍ଦ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପସନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆରାମ ପସନ୍ଦ ନୁହଁନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****